

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

*Dvorana Pavla VI.
Srijeda, 5. veljače 2025.*

[[Multimedia](#)]

CIKLUS KATEHEZÂ: Jubilej 2025. Isus Krist naša nada I. *Isusovo djetinjstvo* 4. „Blažena ti što povjerova“ (Lk 1, 45). *Pohod i Magnificat*

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas razmatramo ljepotu Isusa Krista, naše nade u otajstvu Pohoda. Djevica Marija posjećuje svetu Elizabetu. No, prije svega je *Isus*, u utrobi svoje majke, taj koji pohodi svoj narod (usp. Lk 1, 68), kao što kaže Zaharija u svom hvalospjevu.

Nakon čuđenja i udivljenosti onim što joj je anđeo navijestio, Marija ustaje i kreće na put, kao i svi oni u Bibliji koje Bog poziva, jer „jedini čin kojim čovjek može odgovoriti Bogu koji se objavljuje jest bezgranična raspoloživost“ (H. U. VON BALTHASAR, *Vocazione*, Rim 2002., 29). Ta mlada kći naroda izraelskog ne odlučuje zaštititi se od svijeta, ne boji se opasnosti i suda drugih ljudi, nego ide drugima u susret.

Kada se netko osjeća voljenim, doživljava silu koja stavlja u pokret ljubav. Kao što kaže apostol Pavao, „ljubav nas Kristova obuzima“ (2 Kor 5, 14), potiče nas, pokreće. Marija osjeća poticaj

ljubavi i odlazi pomoći ženi koja je njezina rođakinja, ali je i starica koja, nakon dugog čekanja, dočekuje nenadanu trudnoću, s kojom se teško nositi ženi u njenim godinama. No, Djevica odlazi k Elizabeti također kako bi podijelila svoju vjeru u Boga kojem je sve moguće i nadu u ispunjenje njegovih obećanja.

Susret dviju žena ima iznenađujući učinak: glas one koja je „milosti puna“ i pozdravlja Elizabetu pobuđuje proroštvo u djetetu koje ta starica nosi u utrobi i budi u njoj dvostruki blagoslov: „Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje!“ (Lk 1, 42), te također blaženstvo: „Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina“ (r. 45).

Suočena s prepoznavanjem mesijanskog identiteta svoga Sina i svoga poslanja kao majke, Marija ne govori o sebi nego o Bogu i uzdiže hvalu punu vjere, nade i radosti, hvalospjev koji svakoga dana odjekuje u Crkvi tijekom molitve Večernje: *Veliča (Magnificat)* (Lk 1,46-55).

Ta hvala Bogu spasitelju, koja izvire iz srca njegove ponizne službenice, svečani je spomen koji sažima i ispunjava molitvu Izraela. Protkana je biblijskim prizvucima, znakom da Marija ne želi pjevati „sama izvan zbora“ nego u suglasju s ocima, veličajući njegovu samilost prema poniznima, onim malenima koje će Isus u svojem propovijedanju proglasiti „blaženima“ usp. Mt 5, 1-12).

Snažna prisutnost vazmenog motiva čini također *Magnificat* pjesmom otkupljenja, koja kao pozadinu ima sjećanje na oslobođenje Izraela iz Egipta. Svi su glagoli u prošlom vremenu, prožeti sjećanjem na ljubav koja obasjava sadašnjost svjetlom vjere, a budućnost nadom: Marija pjeva o milosti iskazanoj u prošlosti, ali je žena sadašnjosti koja u svom krilu nosi budućnost.

U prvom dijelu tog hvalospjeva veliča se Božje djelovanje u Mariji, tom mikrokozmosu Božjeg naroda koji potpuno prijanja uz Savez (rr. 46-50); u drugom se pak pogled širi na Očevo djelovanju u makrokozmosu povijesti njegove djece (r. 51-55), kroz tri ključne riječi: sjećanje – milosrđe – obećanje.

Gospodin, koji se prignuo nad malom Marijom da ostvari u njoj „velike stvari“ i učini je Gospodinovom majkom, počeo je spašavati svoj narod počevši od Izlaska, spominjući se sveopćeg blagoslova obećanog Abrahamu (usp. Post 12, 1-3). Gospodin, Bog vjeran zauvijek, učinio je da neprekinuti tok milosrdne ljubavi teče „od koljena na koljeno“ (r. 50) na narod vjeran Savezu, a sada očituje puninu spasenja u svom Sinu, poslanom spasiti narod od njihovih grijeha. Od Abrahama do Isusa Krista i zajednice vjernika, Uskrs se tako javlja kao hermeneutička kategorija za razumijevanje svakoga sljedećeg oslobođenja, sve do onoga kojega je ostvario Mesija u punini vremenâ.

Draga braćo i sestre, molimo danas Gospodina za milost da možemo čekati ispunjenje svakoga njegovog obećanja i da nam pomogne prihvatiti Marijinu prisutnost u našim životima. Vodeći se njezinim primjerom, svi možemo otkriti da svaka duša koja vjeruje i nada se „začinje i rađa Božju

riječ“ (sv. Ambrozije, *Tumačenje Lukina Evanđelja* 2, 26).

Pozdrav poljskim vjernicima

Pozdravljam poljske hodočasnike. Potičem vas da molite za svećenike i posvećene osobe koji svoju službu obavljaju u siromašnim i ratom poharanim zemljama, posebno u Ukrajini, na Bliskom istoku i u Demokratskoj Republici Kongo. Za mnoge je ova prisutnost dokaz da ih se Bog uvijek sjeća. Od srca vas blagoslivljam!

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] I mislimo na zemlje u kojima se trpi zbog rata: mučeničku Ukrajinu, Izrael, Palestinu... Mnogo je zemalja u kojima ljudi pate. Sjetimo se prognanika iz Palestine i molimo za njih.

Pozdravljam na kraju mlade, bolesnike, starije osobe i mladence. Kao što poziva apostol Pavao, potičem vas da budete u nadi radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi ustrajni, spremni priteći u pomoć braći u nuždi (usp. *Rim* 12, 12-13).

Sve vas blagoslivljam!